

Протокол

№

гр. София, 17.12.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 17.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **12385** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

След изпълнение на разпоредбите на чл.142, ал.1 ГПК вр. с чл.144 АПК, на именно повикване в 14.00 ч. се явиха:

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ Ц. И. П. – редовно уведомена, явява се лично и се представлява от АДВ. Г. Ч., с пълномощно по делото, преупълномощена от адв.П..

ОТВЕТНИКЪТ ДИРЕКТОРЪТ НА ДИРЕКЦИЯ СОЦИАЛНО ПОДПОМАГАНЕ М. – редовно уведомен, представлява се от ЮРК. Х., с пълномощно по делото от днес.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

СТРАНИТЕ /поотделно/: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ, предвид липсата на процесуални пречки,

О П Р Е Д Е Л И:
ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА жалбата.

ДОКЛАДВА административната преписка.

УКАЗВА на основание на чл. 170, ал. 3 от АПК разпределението на доказателствената тежест:

На основание чл.170, ал.1 от АПК административния орган трябва да установи съществуването на фактическите основания посочени в административния акт, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му.

Жалбоподателят на основание чл.154, ал.1 от ГПК приложим във връзка с чл.144, от АПК е длъжен да установи фактите, на които основава своите искания и възражения.

АДВ. Ч.: Поддържам подадената жалба както и подадените писма и записи чрез системата за сигурно електронно връчванена документи от доверителката ми.

ЮРК. Х.: Оспорвам жалбата в цялост. Същата е неоснователна и моля да я отхвърлите.

ЖАЛБОПОДАТЕЛКАТА /лично/: Записите, които съм представила, са във връзка на това, че в тях се показва как в градината на детето ми му се казва да си стои в къщи, да не ходи на градина. В един от записите, точно в деня преди да отиде на градина и да се случи този инцидент, детето ми беше казало, че са му казали че ще го отнемат от къщи и ще го заведат да живее в друга къща. Аз тогава не обърнах никакво внимание, защото говореше за някакъв човек, който каза че е „попа“, и реших, че си измисля, но при положение, че точно така се случи, буквално на следващия ден, в който той беше на градина - не беше в понеделник, а във вторник се случи същото... Този ден А. правеше всичко възможно да не отиде на детска градина, като стана беше разхвърлял цялата си стая. Обикновено той си отправя леглото, но точно този ден го разхвърля, дадох му да си изяде двата мъфина за закуска. Той не ги беше пипнал до 07,30 ч. Аз го водя нахранен в градината, защото като го водя нахранен в 08,30 ч. те му дават още храна, защото считат че аз не го храня в къщи, но му дават храна, която не е подходяща за неговата диета. Той има много специфични неща, които не трябва да яде и не съм сигурна дали те се съобразяват с това в градината. Давам му мъфини без глутен, с брашно от елда, без яйца и без мляко. Има алергия. Още при постъпването в детската градина съм му дала генетични изследвания, където се показва за всичките му непоносимости. За хранителните му непоносимости към яйца, всякакви млечни с изключение на камилско мляко, пшенични без елда, глутен, лепило за месо, домати и горчица, при което аз нося на обяд храна с кетъринг. Те би трябвало да му дават междинна закуска и следобедна закуска, някакъв плод, а дали го правят – това не мога да гарантирам. За този ден, 30.11.2021 г., някъде около 07,30 ч. той още не е закусил, дадох му двата мъфина да ги изяде пред мен. Той ги изяде със зор, облече се и се напика, при което се вижда, че не иска да ходи на градина. Предишният ден /29.11.2021 г/ при психолога при оценка на развитието, тя беше казала точно това - това е криза на адаптацията към детската градина. След което, съблича се той, влиза в банята да се изкъпе, съответно ако го бях оставила да се изкъпе сам още 30 минути щяха да минат, а ние вече закъснявахме супер много за градината и тръгнах аз да го изкъпя. Насапунисах го, докато го насапунисах той не правеше никакви проблеми, но когато пунах водата той започна да натиска надолу батерията, да ми буца ръката. Правеше всичко възможно да не му измий лицето и тогава се получи тази рана. Аз не знам как се получи, наистина не знам как. След това я измий, видях, че не е голяма, сложих му лепенка. Тази лепенка я залепих на косата, а не на раната, магнах я и сложих друга лепенка. Той си се изсуши, той си се облече и тръгнахме да ходим към градината. Градината ни е в задния двор на нашия блок, той цивреше и стоеше зад мен. Аз нося един голям кашон, тежък, за почерпка за рождения му ден. Той в неделя беше направил 5 години, два дена след рождения му ден, да почерпи децата в детската градина. Цялата предишна седмица беше говорил как ще черпи, какво ще черпи, той си избра самите хартиени неща за почерпка... В този ден аз вървя пет метра, изчакам го, той влачи се, влачи се.. На вратата на самата градина аз го изчаках и той дойде, след това отидохме в неговата група. Минаваше 9 ч., а в 9,00 ч. им започваше първият учебен час. Ние закъснеем ли сред 09,00ч./което ни се е случвало един или два пъти/

ме гледат накриво, затова че им провалям първия учебен час. Докато предавах кашона на г-жа Н., неговата учителка, тя върна А. и каза: „К. чао на майка си.“ За цялото време нито веднъж не са го връщали да каже „довиждане“, Н. имаше много съжалителна физиономия... Върнах се в къщи и съм ревала един час, трябваше да излизам, имах друга работа. Взех такси до там, по пътя ревах, звънях на социалните и им казах: “Това е стрес, който се получава от градината“, защото в градината директорката ми казва, че той е много добре адаптиран, а детето се връща в къщи и ми казва: „те ми казват да се отпиша“ и съответно целият този стрес... и накрая детето да не иска да ходи на градина, наистина не знам вече какво да направя. Звънях на социалните на път, може би още веднъж след това им звъннах, а те: „Е.“. Аз им казах: „Не мога този ден, аз трябва да съм свидетел в съда. Аз няма как да дойда.“ И те казаха, че когато имам време, до края на седмицата ...

СЪДЪТ: А Вие защо им звъннахте?

ЖАЛБОПОДАТЕЛКАТА /лично/: Предишният ден, след толкова много молби лично и писмено към директорката, за да има някаква работа с детето, да му казват в градината, че ти си желан там, че това е твоето място, тука ще учиш интересни неща - това многократно съм му го казвала. Първо получавам обратна връзка какво се прави с детето през деня и това е по-различно от това, което детето ми съобщава. Те ми казват, че той е спал, а той се връща в къщи и ми казва: „Аз ги будих децата и не спях“. В един момент не знаеш на кого да вярваш, но като цяло започнаха и към мен да се държат така и тогава вече аз нямаше как да не забележа отношението. Направих оплакване към Регионалния инспекторат по образованието, в понеделник /29.11.2021 г./, той - разпределен за проверка и бяха посочени социалните за подкрепа на майките. Аз едва ли не съм лошата, че пращам детето на градина или го пращам на някакво лошо място... всички ми казват, че това е някаква адаптационна криза...

Заведох детето и го оставих. Отидох да си върша работа, помолих ги /не съм им заповядвала/ да не махат шапката, защото все пак това е рана, нищо, че е с лепенка. В къщи е хигиенично, но не знам навън. Казах им, че има рана на главата, казах им, че има лепенка на главата, която съм поставила, и ако може повече да постои с шапката на главата, за да може да хване някаква коричка тази рана или реално да не се замърси с нещо.

СЪДЪТ: На кого го казахте?

ЖАЛБОПОДАТЕЛКАТА /лично/: Това го казах на г-жа Н. в момента, в който го оставих. Г-жа Н. е една от двете учителки. После отидох да си свърша работата, която беше на другия край на [населено място]. На връщане бях с такси, защото закъснявах, не можех да спра да рева...

СЪДЪТ: Какво работите?

ЖАЛБОПОДАТЕЛКАТА /лично/: Работя от къщи. В ИТ сферата съм, QA- това е софтуерен тестер. Аз проверявам софтуера, дали има някакви грешки и на базата на това колко грешки откривам, се подобрява софтуерът. Програмистите това правят на всеки две седмици. Работя от къщи. Имахме офис преди две години, но всички дружно казахме, че няма да ходим в офиса. После, на връщане в метро ми се обадиха от 07 РПУ и ми казаха, че са викали 112 за детето и да отида в градината. При което аз абсолютно бях учудена, че нещо е станало... Отивам там, питам, нищо не ми казват. Персоналът въобще не ме и поглеждаха. Детето нито съм го виждала, абсолютно никаква информация не ми се даваше. Всеки път като питам: „Може ли да ми кажете какво се случва?“, те ми отговарят: „После ще Ви обясним“. Накрая като си

приключиха това, което правиха, извикаха ме, един мъж беше и две жени, да ме закарат до 07 РПУ, за да ме разпитат какво се е случило от сутринта. Те ми казаха, че е викнато от телефон 112 заради тази рана на главата и че е имало синини по ръцете. Не съм го водила със синини, не съм му правила синини, но някак си като ...не знам, но аз синини не съм му правила. След това ,като приключих там, трябваше наистина с такси да отида до съда. Докато бях още на път за съда, звъннах на ДСП-М., за да ги питам какво се случва. Те само ми казаха: „Е. при нас да Ви консултираме“, два пъти им звънях - единият път по пътя, а след това като влезнах вътре в съда, докато чаках делото да започне.

СЪДЪТ: Какво е делото?

ЖАЛБОПОДАТЕЛКАТА /лично/: Делото е за...бях забравила. Преди години бях ходила в Т., да изкачвам К.. Самата фирма беше минимизирала натовареността и подготовката, която трябва да имаш за това изкачване. Два дни го изкачвах, оставаше третият ден и тогава ми казаха: “ти си твърде бавна и няма да ходиш“, и казаха, че това е заради височинната болест. Аз два дена преди това бях пила едни антибиотици, после ги прочетох, че са противопоказни за хора с „лупус“ и имат странични ефекти кашлица. Аз имам лупус и се прояви този страничен ефект. Аз се бях оплакала на Комисията за защита на потребителите и те са намерили някои неща, които реално фирмата не е направила както трябва като туристическа фирма. И това дело е за това. Реално бях там да разкажа какво се е случило. Веднага като приключих, взех метрото и отидох в М.. Те ми връчиха документа-заповедта и ми казаха, че детето е в центъра. Разпитаха ме, искаха по-бързо да приключат нещата, но те всеки път ми бъркат името, на детето ми бъркат името, той е А. И.. Накрая вече съвсем затваряха като приключи това и си тръгнах и като се прибрах в къщи първо звъннах в центъра да питам как е детето.

СЪДЪТ: Вие виждали ли сте с детето?

ЖАЛБОПОДАТЕЛКАТА /лично/: Не съм се виждала. Той е в К. от вторник сутринта. От две седмици не съм го виждала. Подада съм молба на 06.12.2021 г. да го виждам, поне това... Това е една травма, която връща времето от пандемията, от преди осиновяването, но още нищо. Казаха, че още я разглеждат, казаха, че до края на седмицата от ДСП-О., защото е на тяхна територия, дали от центъра разрешават, защото те били с някакъв по-специален статут и не трябва да има никакви външни лица. Въпреки, че те са ми казвали, че имат никакви доброволци, които влизат вътре. Чухме се в сряда сутринта. Аз бях предупредила и бях изпратила играчки, които сам сигурна, че ще му харесат. Едното беше една играчка за елха, понеже те там са украсявали елхата. В К. аз съм му изпратила всичките дрехи – горни, долни дрехи, просто да са му неговите дрехи. Те ми казаха:“Ние имаме дрехи“, аз им отговорих, че не казвам, че нямате дрехи, но това е едно детенце, което си има собствени дрехи и за мен то ще се чувства добре и комфортно в собствените си дрехи. Изпратих му всичките дрехи и ги питах в събота: „Дали може да изпратя тези две неща като малки подаръчета?“ Едното е Дядо Мраз на шейна, играчка за елха и едно Дядо М., защото няма как сега с А. да си украсяваме в къщи елхата. Той обича да казва зимата, че той е Дядо Мраз...на шейна. И другото е: намерих едни много сладки чорапки със сърчица, те са с кученце, което прегръща сърцето. В нашето семейство ние имаме и кученце, което се казва Йети.

СЪДЪТ: Сами ли живеете с А.?

ЖАЛБОПОДАТЕЛКАТА /лично/: С А. сами си живеем, с кучето. Аз все пак и нея си

я приемам като четириногото дете, и той и казва, че е кака, но сега вече като той е на 5 години, е вече батко. Чакам до края на дена да ми кажат дали ще ми разрешат да си виждам детето. Казаха от К., когато ми дадох да го чуя, защото той наистина се зарадва и е искал да се чуем, че когато той поиска, може да ме наберат. Не може аз като го набера да ми го дадат. Аз в къщи му казвам... т.е. че от 9 месеца до 1 година да си плътно вързан до мен, да го третирам емоционално като бебенце т.е. той има нужда от това да го гушкам, но едно бебенце на една година няма как да дойде и чака мама да дойде. И това го уча, че трябва аз да дойда да го гушна, аз да го изненадам с такива неща. Да, правилно е когато детето поиска, но това е малко наопаки от това, от което той има нужда.

СЪДЪТ: По въпроса за синините. Те се появяват след ден-два, не стават веднага. Имало ли е предишни неразбирателства? Разкажете ми за случката с метрото. Кога беше това?

ЖАЛБОПОДАТЕЛКАТА /лично/: Ние предишният ден отидохме с такси до психоложката, след това се разхождахме по [улица]около 40 мин. След това отидохме в къщи, той яде и спа, събуди се, отидохме на френския. Аз стоях пред вратата с уговорката, че учителката ще му казва, че ако не слуша, мама е пред вратата. Театрото е, че ако слуша, мама ще му купи кроасан, една от забранените храни, като награда.

За метрото: беше на 15-ти, защото на следващия ден написах благодарствено писмо на полицаия. В метрото сме имали два пъти инциденти и все в М.-4. Единият път беше когато... Винаги когато ние трябва да влизаме през метрото, аз минавам, и да не го бутам пред мене да не стане нещо, аз минавам първа, той стои зад мен, после той изчаква, служителката му отваря и го пуска. Ако съвсем няма никой, минава отстрани, но винаги през една и съща врата минаваме и аз го гушкам. Той е 15 кг., не е толкова тежък. Първият път, когато имахме инцидент, имаше една жена, обърнах се към нея да го пусне и тя започна да спори защо не съм го минала с мен, пред мене, без да отчита, че аз в едната ръка имам кучето, в другата ръка имам материали за училище, с няколко торби съм и няма как. Съответно малкият като видя, че не го пуска жената, започна да реве, аз си го гушнах и от тогава не сме имали такива инциденти, т.е. служителка да не го пуска. Какво се случи този ден: Взимам го аз към 15 ч. от градината с идеята, че той се е нахранил, наспал се е и е готов за следобедното занятие за френски език във Френския културен център /беше към 15 ч., само веднъж съм отишла към 14,50 ч./ Отиваме от градината към метрото, това са около 2-3 минути. Винаги, понеже аз имам малко куче и това ми е навик, казваме „пресичам“ и тогава се пресича, като сме на метрото по същия начин казвам „изчакай ме“, аз минавам и после той. Винаги го казвам, нищо че сме го правили милион пъти. Ч. си картата, минах и в един момент аз докато се обърна, той изпищява, чу се някакъв шум от самото устройство, обръщам се и го гледам на земята, вратите полуотворени, полузатворени и той между тях и докато реагирам и докато той реагира, полицаият /във всяко метро има полицаи, който пази/ светкавично се появи, гушна го, прехвърли го и аз веднага си го гушках. Гушках си го до долу, докато слизахме по стълбите по ескалатора, държах си го в мен, докато бяхме в метрото пак си го държах в мен. Малкият ми разправяше, другият път ще мина по-бързо. Аз му казах, че има място само за един човек да мине и от тогава минаваме по един. Оттогава като минаваме през метрото той стои отстрани на оградката, за да няма никакво време да изтича или да се върне, аз минавам, той се връща, отварят му...малко като ритуал става... На

самата директорка и написах, че отгук нататък ще го взимам в 12,00ч., в понеделник и сряда когато му е френският език, за да мога да съм сигурна, че се е нахранил, наспал и ще е готов за попиване на знания. Защото ако не се е наспал и нахранил, ял е гадни неща, не е пил вода, той ще е разсеян, но и го избива на това да прави бели. Според мен, ако се беше наспал, нямаше да му мине през главата да прави бели, това нямаше да се случи.

СЪДЪТ: Защо ходите с включен телефон и правите тези записи?

ЖАЛБОПОДАТЕЛКАТА /лично/: Защото абсолютно не ми вярваха в градината. Всеки път когато отида и кажа те... , за да ги покажа защото те казват, че майката ни тормози и си измисля неща срещу нас. Реално не ги нападам тях, казвам какво ми казва детето. Той като си намери кой да му вярва, той може да измисли да каже, че и с дядо си е говорил, въпреки че няма дядо... Понеже не знам кое е истина и кое не е, искам да има сътрудничество между нас. Когато аз и те даваме една и съща позиция, тогава и той ще се успокои и няма да прави такива неща. Обаче получих тъкмо обратното. Отишли до регионалния център и написали молба – майката ни прави психичен тормоз, т.е не само не получавам сътрудничество, но и се обръщат срещу мен, затова че искам да има някаква комуникация между нас и да се види къде е проблемът. По никакъв начин аз не съм отишла да им кажа, че „Вие лъжете“. Аз отивам и им казвам: „Така казва детето, така ли е или не? О. ми като хора.“ Записът на деня, в който бях в детската градина, аз просто не знаех какво се случва. Първата ми мисъл беше, нещо е станало пак. Не знаех. Чак след като приключи разпита с полицаите, те ми казаха че заради инцидента с къпането сутринта е цялата тази работа. Аз не знаех какво се случва. Той беше вътре в една стаичка и с него си говориха, от време на време влизаха и излизаха хора, но не съм го виждала. Знаех, че е някъде там вътре. Те ми казаха после в кризисния център, че вечерта са го завели в кризисния център, т.е. той може би е бил там през целия ден, не знам. Със сигурност във вторник, те са приели храната, която съм изпратила...не знам какво е ставало там... нямам на идея...

АДВ. Ч.: Доказателствените искания сме го направили в жалбата. Да се изиска записа от видеокамерата на входа от тази дата, за да се види кога са пристигнали, защото те твърдят, че тя е оставила детето, побягнала е, забранила е, т.е да се види какво се е случило, защото е нейната дума срещу тяхната дума. Също и съдебно-техническа експертиза, която да установи, тъй като сме представили снимка на А. с почерпката, т.е. той е влязъл вътре,

бил вътре в детската градина, сниман е дори с почерпката си и изведнъж осъзнават, че шапчицата е мокра и те е трябвало да я свалят – това са противоречащи неща.

СЪДЪТ: Защо искате съдебно-техническа експертиза?

АДВ. Ч.: За да се установи от какво устройство е направена тази снимка и кога е направена?

СЪДЪТ: Вие откъде имате тази снимка?

ЖАЛБОПОДАТЕЛКАТА /лично/: От учителката. Има фейсгрупа, в която учителките постват снимки на децата от рождени дни обикновено. От моето дете имаше само една единствена снимка. На този ден имаше още един рожденик и двама именяци, А. ден. Тя беше постнала една снимка на детето с тази торта.

СЪДЪТ към юрк. Х.: Вие оспорвате ли снимката?

ЮРК. Х.: Снимката не виждам какво доказва в случая. Ние не отричаме, че е бил в детската градина с шапка. аз не познавам А..

АДВ. Ч.: Искаме просто да е напълно сигурно, но предоставям на преценката на съда дали да се допусне и дали е относима съдебно-техническата експертиза. Искаме да бъдат разпитани служителите в детската градина, които са замесени в този случай, г-жа Н.. Сега, като разгледах всички документи по делото видях, че има протокол от охраната, който казва кога е заведено детето, както и директора. Не знам кой и е предоставил тези сведения, след като не е била там и по телефона е уведомена за случилото се, поне така става ясно от представените от тях документи.

ЮРК. Х.: Считам, че и лекарят, който е извършил прегледа, трябва да бъде разпитан.

СЪДЪТ: Защо изчакахте до последният момент от 14-дневния срок да обжалвате?

АДВ. Ч.: аз я посъветвах, защото разговарях с г-жа С., служител в отдел "Закрила на детето", защото съгласно правилника за прилагане на ЗЗД е посочено, че незабавно трябва да започнат проучване по въпроса в 10-дневен срок и затова преди да изтече исках да дам възможност на ДСП да събере необходимите доказателства и да преразгледа случая. Доверителката ми е подавала молби, показвала е заинтересованост. Насочих я да посети психиатър по тяхна препоръка и целта ми беше да съдействаме максимално, за да се изясни случая и да не се стига до съд, но понеже не се случиха тези неща от тяхна страна и затова се принудихме и стигнахме до тук.

ЮРК. Х.: Предоставям доклад за социалната услуга от

следосиновителното наблюдение. Протокол от среща проведена с г-жа П. на 07.12.2020 г., където описва доста притеснителни обстоятелства. Доклад за оценяване и формулиране на случая.

ЖАЛБОПОДАТЕЛКАТА /лично/: На 15.06.2020 г. е взето дете. Той беше в дом за деца в „Л.“. Още м.януари казах, че искам да си го взема и делото беше насрочено за м.март, но тогава затвориха съдилищата. Чаках до м.юни да си го взема в къщи, след като го бях осиновила. Две години и половина е бил в дом в „Л.“. Аз м.януари 2020 г. съм заявила, че искам да си го осиновя, а м.юни го прибирам в къщи и от тогава сме си заедно.

СЪДЪТ: В протокола пише, че не е посещаван от две седмици.

ЖАЛБОПОДАТЕЛКАТА /лично/: Психологът не е посещаван, не А.. Аз като си го взех и повече не сме се разделяли. След този протокол има ходене при психолог.

ЮРК. Х.: Притеснителното е също и една случка от [населено място], която се е развила миналата година.

СЪДЪТ /към жалбоподателката/: Каква е тази случка? Разкажете.

ЖАЛБОПОДАТЕЛКАТА /лично/: Ходих на обучение за семейни констелации, те го наричат терапия. През м.септември 2020 г. бяхме на поредния модул на това обучение, оставах още две модула. Понеже исках да отида, но нямаше как да си оставя детето, взехме една приятелка и една детегледачка. Взехме отделна стая. Те с децата, а сутрин и вечер сме си заедно. Ние с детето, за да не му е стрес една седмица по-рано отидохме където беше този семинар. На него научих интересни неща, но този който провежда тези семинари г-н Я. и неговата приятелка, Т. се казва, те много често ползват аякуаска, опиати. Тогава моята приятелка, която мислех че ми е приятелка, Н. Г. - точно една седмица преди семинара правят церемонии с опиатите и ходят да „оправят“ хората. Това ми беше малко, твърде, не за мене...не го разбирам...не ги съдя. Тя каза да отидем за няколко дена до о.К. с колата, елате с мен, от мене е пътя. Аз се съгласих да отидем с детето до Гърция, защото по ковид времената малко трудно се пътуваше... Отиваме ние там, всичко изглежда прекрасно до момента, в който на тази жена и свършиха парите. И се започна едно такова странно поведение, наистина странно...В един момент и казах това няма как да продължи така и тя каза, ще си ходим по-рано. Казах, добре, ще си тръгнем по-рано... Събуждам детето в нечовешки ранен час, минаваме през ферибота и имаме 10 часа път до [населено място]. Седим си отзад с детето, аз гледам да го

занимавам. Той обича да гледа през прозореца, но от време на време му става скучно и аз го карам да брои на български, на английски, на италиански, за да се занимава с нещо... и тя започна да говори едни ... аз не знаех какво се случва..., но почна да говори, че и трябва да ми ползва моя телефон за навигация, аз бях тогава с корпоративен телефон и не го плащах тогава, нека да го ползва... Спряхме на едно място да хапнем нещо и тя заключи телефона ми в колата. После трябваше да я търся в една малка бензиностанция, а тя се беше скрила в тоалетната и 20 минути в тоалетната, а ние с А. стоим отвън, няма какво да правим и накрая дойде. Когато се качихме в колата аз и казах да ми върне телефона. Има навигация на телефона и ако трябва, аз ще държа телефона и ще ти казвам накъде да караш. Тогава започна да говори абсолютно странни неща, че аз съм щяла да и направя нещо от задната седалка, защото ако не и дам телефона ми, ще и направя нещо. След това тръгнахме към С.. Спря на средата на С., отвори вратата, излезна отвън и започна да казва на хората „Помогнете ми! Тя ще убие детето и ще го препише на мен.“ Аз седя, буквално не знам какво се случва, звъннах в [населено място] в психиатрията, имам запис на този случай, защото тогава нещата бяха уникални...след това появиха се хора, а ние с А. стоим заключени в колата като някакви отвлечени. Дойде една полицейска кола, закараха ни в полицията и те казаха, че каквито и обвинения да има тя, трябва да остане 24 часа в ареста и чак на другия ден да ги изслуша съдът и съответно тя се отказа, защото на другия ден имаше билет до Франция. Аз вече се бях свързала с Външно министерство, това са ковид времена, проверявам как да се прибера, след 2 седмици има самолетен билет... и тръгна си тя да си гони самолетите и нейните неща. Съответно от Външно министерство бяха звъннали на автобусна фирма и цял ден стояхме в чакалнята на тази фирма, вечерта го взехме и се прибрахме. За мен цялата тази ситуация беше много травмираща. За детето не знам, но той започна да се напикава, да е агресивен към мен, да ме отхвърля всячески. Когато отидох при социалните им казах: „Моля Ви, искам помощ! Искам психолог за детето. Някой да си поговори с детето на разбираем за него език“. Ние отидохме в [населено място], при една психоложка. Тя не знам какво му говори, но оттам се кротна. И на мен ми каза тогава, че реално е много важно да му се каже на детето, че коя е лошата мама и коя е добрата мама. Няма конкуренция между тази жена,и тази, която е

станал семейство с нея. Тази, която го е родила, тя е лелката, която го е родила. Той знае, че е осиновен, но въпреки това, когато му казват, не реагира добре...

ЮРК. Х.: Връзката на задържането в С. е за това, че има индикации, че отношенията родител-дете са обтегнати. В мотивите са посочени, че има системност на negliжирането на детето, пренебрегване на нуждите на детето.

СЪДЪТ: П. ми една нужда на детето, която да е системно пренебрегвана, и съответно доказателства за това.

ЮРК. Х.: Ако моето дете има рана на главата, не бих го завел на детска градина, а в Спешна помощ.

СЪДЪТ: Не Ви питам за случката на 30.11., а за системно negliжирани потребности. Ваша доказателствена тежест е да установите тази системност и кои точно потребности не са задоволени.

ЮРК. Х.: В доклада, който представих, има изследване на връзката родител-дете, където има множество индикации, има риск за отношенията родител-дете и са изразили съмнения, относно родителският капацитет. Имам предвид социалния доклад от Център „Щастливо детство“, където г- жа П. е насочена с направление, представих го в настоящото заседание. Писмените бележки, които представям, са всъщност отговор на жалбата, в тях са направени доказателствените ми искания. Моля да се изиска становище от Кризисния център към Фондация „К.“ относно това как се чувства детето там по време на престоя му и дали демонстрира емоционална връзка с жалбоподателката,

СЪДЪТ към юрк.Х.: Каква информация имате за задържането на жалбоподателката в полицията в [населено място]?

ЮРК.Х.: Само това, което е фиксирано в този протокол.

ЖАЛБОПОДАТЕЛКАТА /лично/: Това е грешно записано. Никъде не съм задържана. Кризисният център „К.“ се намира на С. гара и е към Д. О.. С детето работи социалният работник Т., той е запознат със случая най-добре, може от него да се иска информация. Имам му телефона: 02 9455314.

СЪДЪТ по доказателствата

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА представените с жалбата доказателства.

ПРИЕМА административната преписка.

ПРИЕМА представените от жалбоподателката допълнително писмени доказателства и днес представените от ответника доказателства.

ОТЛАГА изслушването на записите за следващото съдебно заседание, като указва на съдебния секретар да осигури необходимата техника.

НАСРОЧВА изслушване на детето А. Ц. И., което да се проведе на 20.12.2021г. в Кризисен център „К.“ от 16.00 в присъствието на социалния работник Т. от ДСП О. и психолог или социален работник, който ще бъде определен от съда в закрито заседание.

ЗАДЪЛЖАВА юрк.Х. да уведоми колегата си от ДСП О. - социалния работник Т., и Кризисния център към Фондация „К.“ да осигурят възможност за изслушване на детето.

ДОПУСКА събиране на гласни доказателства чрез изслушване на свидетелите, които да се призоват за следващото съдебно заседание на 21.12.2021 г. от 14,00 ч. :

Л. Н., преподавател в детска градина №188 „В., Н. и Л.“, район „М.“; д-р А. И. от Център за спешна помощ-гр. С..

За събиране на доказателствата **СЪДЪТ**

О П Р Е Д Е Л И:

ОТЛАГА и **НАСРОЧВА** съдебното заседание за 21.12.2021г. от 14,00ч., за която дата и час страните са уведомени.

ДА СЕ ПРИЗОВАТ свидетелите от адресите им по местоработата, включително и по телефона.

ДА СЕ УВЕДОМЯТ Кризисен център „К.“ и социалният работник Т. за датата, часа и мястото на изслушването на детето.

ДА СЕ УВЕДОМИ определеният от съда психолог/социален работник за датата, часа и мястото на изслушването на детето.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 15,40 часа.

СЪДИЯ:

СЕРПЕТАР: